

Banebrytende konvensjon om bekjempelsen av vold mot kvinner

Europarådets konvensjon om forebygging og bekjempelse av vold mot kvinner og vold i nære relasjoner

Europarådets nye konvensjon om forebygging og bekjempelse av vold mot kvinner og vold i nære relasjoner er den mest omfattende internasjonale traktat som skal ivareta slike overtredelser av menneskerettigheter. Den erkjenner vold mot kvinner som krenkelse av menneskerettigheter og en form for diskriminering. Dette innebærer at en stat må stå til ansvar hvis den ikke viser tilstrekkelig respons på slik vold.

Europarådets nye konvensjon om forebygging og bekjempelse av vold mot kvinner og vold i nære relasjoner er den mest omfattende internasjonale traktat som skal ivareta slike overtredelser av menneskerettigheter. Den erkjenner vold mot kvinner som krenkelse av menneskerettigheter og

Det som er svært gledelig og viktig, er at dette er den første internasjonale traktat som inneholder en klar definisjon av kjønn. Det vil si at det nå erkjennes at kvinner og menn ikke bare er biologiske hun- og hankjønn, men at det også finnes en sosial konstruert kjønnskategori som tildeler kvinner og menn deres spesielle rollemønstre og atferd.

– Unnskyldninger som baserer seg på kultur, skikker, religion eller såkalt "ære" anses ikke å berettige en voldshandling som kommer inn under virkeområder for denne konvensjonen.

Artikkel 9 presiserer at staten skal gi anerkjennelse, oppmuntring og støtte, på alle nivåer, til det arbeidet som utføres i relevante organisasjoner i sivil samfunn som arbeider aktivt med å bekjempe vold mot kvinner, og etablere et effektivt samarbeid med disse.

"For krisesentrene er det viktig at det står klart i *artikkel 23* – at staten skal ved lovgivning eller på annen måte treffe de tiltak som er nødvendige for å opprette et tilstrekkelig antall hensiktsmessige og lett tilgjengelige krisesentre som kan gi husvære til ofrene, og særlig til kvinner og deres barn, og for å hjelpe dem på en proaktiv måte" sier daglig leder Tove Smaadahl.

Da Regjeringen 1. januar 2010 innførte en ny lov som skulle regulere og garantere et tilbud til utsatte for vold i nære relasjoner, krisesenterloven, var våre forhåpninger høye. Det er derfor vi i mismot og med skuffelse nå innser at denne loven ikke synes å ha positiv innvirkning for voldsutsatte kvinner, slik vi hadde håpet. En av de viktigste årsakene er endringen i finansieringsordningen. I lovendringen har Regjeringen fritatt seg selv fra det viktige direkte økonomiske hovedansvaret de hadde tidligere. Nå har hver enkelt kommune fått alt økonomiske ansvar for å gi voldsutsatte et tilbud om hjelp.

Allerede nå, kort tid etter loven har trådt i kraft, ser vi hvordan de voldsutsatte taper kampen om budsjett penger. Krisesentertilbudet skjæres inn til beinet, ansatte må slutte og i verste fall ser vi at flere sentre nå trues med nedleggelse. Tre krisesentre er allerede nedlagt. Dette medfører at voldsutsatte kvinner må reise lengre avstander for å få hjelp og beskyttelse de har krav på. Ille er det også at deres barn må reise langt fra barnehage, skole og venner i lokalmiljøet.

Norge har signert konvensjonen og vil ratifisere den i løpet av 2012.

Krisesentersekretariatet mener at staten, gjennom denne traktaten, nå har et særskilt ansvar å påse at ingen flere krisesentre legges ned. I tillegg må staten sørge for at krisesentrene får en forutsigbar og trygg økonomi.

For mer informasjon

Tove Smaadahl

Daglig leder

Tlf 90 57 91 18

Lone Alice Johansen

Informasjonsansvarlig

Tlf 97 13 76 91